

Sosyal Hakların Kore Anayasa Mahkemesince Korunması - Sosyal Refah Haklarına Odaklanma -

Jinsung Lee
Kore Anayasa Mahkemesi Üyesi

I. Giriş

Günümüzde, sosyal koruma olmadan gerçek anlamda demokrasiyi gerçekleştirmeyi güçlükle düşünebiliriz. Sosyal azınlıkların refahını artırarak temiz toplumlar oluşturma, Devletin önemli bir görevi olarak kabul edilmiştir.

Kore Cumhuriyeti'nde, pek çok başka ülkede olduğu gibi, sosyal refahı geliştirmek üzere birtakım kanunlar çıkarılmış ve zaman içinde gözden geçirilip düzeltilmiştir. Ne var ki, bunlardan bazılarında, eşit koruma ilkesi ya da ölçülülük ilkesi¹ kapsamında itiraz edilmiştir.

Kore Anayasası, yoksullar ve özürllüer dâhil sosyal azınlıklara yönelik ayrıcalıklı muamele içeren hükümler yanında sosyal refaha yönelik genel bir hüküm öngörür. Ayrıca, Anayasa Mahkemesi toplumdaki zayıf kimselere yönelik sosyal hakları korumada önemli bir rol oynamıştır.

Bu konferansta, Anayasa Mahkemesinin sosyal refah bağlantılı kararlarını ve aynı zamanda Kore'nin ilgili Anayasa hükümlerini sunmak isterim.

II. Sosyal Refah ile İlgili Anayasa Hükümleri

(1) Kore Anayasasının, sosyal refah ya da sosyal güvenliğe ilişkin bazı açık hükümleri bulunmaktadır. Madde 34 (1) ve (2) ile açıklanan şudur

1 Kore Cumhuriyeti Anayasasının madde 37 (2)'si, aşırı kısıtlamanın yasaklanmasına ilişkin ölçülülük ilkesini "İnsanların tüm özgürlükleri ve hakları ancak milli güvenlik, düzenin korunması için veya toplum refahı için bir kısıtlama gerekli olduğunda, kanun yoluyla kısıtlanabilir ve böyle bir kısıtlama özgürlüklerin ve hakların özünü ihlal edemez." şeklinde öngörmektedir.

ki “Tüm vatandaşların insan onuruna layık bir yaşam hakkı vardır” ve ayrıca “Devlet, sosyal güvenliği ve refahı geliştirmeye çalışmakla yükümlüdür.” Özellikle, madde 34 (3) ve (4) ile Devletin kadınların refahını ve haklarını geliştirmeye çalışacağı, yaşlıların ve gençlerin refahını artırmaya yönelik politikaları hayata geçirmekle yükümlü olduğu açıkça ifade edilmektedir. İlâveten, madde 34 (5), fiziksel bir engel, hastalık, yaşlılık nedeniyle veya başka nedenlerle geçimini sağlayamayan vatandaşların Devlet tarafından korunmasını öngörmektedir.

(2) Ayrıca, sosyal refah meselelerine eşit koruma teorisi kapsamında itiraz edilmiştir. Anayasa’nın madde 11 (1)’i “Tüm vatandaşlar kanun önünde eşittir ve cinsiyet, din ya da sosyal statü sebebiyle siyasi, ekonomik, sosyal ya da kültürel hayatta herhangi bir ayrımcılık olmaz” şeklindeki ifade ile eşit koruma teorisine yönelik bir temel oluşturmaktadır.

(3) Bazen, özellikle mesele sosyal sigorta ile ilgili olduğunda, mülkiyet hakkının ihlal edilip edilmediği sorunu ortaya çıkar. Anayasa’nın madde 23 (1) ve (2)’si ile açıklanan şudur ki “Tüm vatandaşların mülkiyet hakkı güvence altına alınır. Bunun içeriği ve sınırlamaları Kanun ile tespit edilir” ve ayrıca “Mülkiyet haklarının kullanımı sosyal refaha uygun olmalıdır.”

(4) Buna ek olarak, diğer temel haklara da esas olabilecek Anayasa’nın 10. maddesi ile şu ifade edilmektedir: “Tüm vatandaşlar insan onuru ve değerine ilişkin güvencelere sahiptirler ve tüm vatandaşların mutluluğu arama hakkı vardır. Bireylerin ihlal edilemez insan haklarını teyit etmek ve güvence altına almak Devletin görevidir.”

Bilhassa, çalışma meseleleri ile ilgili olarak, 32. madde “Tüm vatandaşların çalışma hakkı vardır” (bölüm 1) şeklinde bir ifade ile beraber öngörmektedir ki “Çalışma koşulları standartları, insan onurunu güvence altına alacak şekilde Kanun ile tespit edilir” (bölüm 3)

III. Sosyal Refaha İlişkin Anayasa Mahkemesi Kararları

1. Geçim Koruma Standardı Davası (9-1 KCCR 543, 94Hun-Ma33, 29 Mayıs1997)²

1994’te, yayımlanan kılavuz ilkelerde yer alan “1994 Geçim Koruma Standardı” ve eski Asgari Geçim Koruma Kanunu kapsamında geçim yardımı

2 Kore Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi, *Twenty Years of the Constitutional Court of Korea*, 2008, 418-421.

ödeneği alan, çalışamayan yaşlı bir çift, ödeme miktarının asgari geçim giderinin oldukça altında olduğunu ve böylelikle insan onuruna yaraşır şekilde olması gereken yaşama haklarının ihlal edildiğini ileri sürerek, Standarda karşı bir anayasa şikâyetinde bulundu.

Mahkeme, Anayasa'nın 34. maddesi kapsamında Devletin halkının yaşam standartlarını koruma yönünde sorumluluğu olduğunu tasdik ettikten sonra, davayı reddetti. Mahkeme, Devlet bu alanda hiç yasa çıkarmadığı zaman ya da yasaların içeriği Devletin açıkça görevini yerine getiremeyeceği kadar yersiz olduğu zaman, yasama organının Devletin ekonomik gücü olmayan insanları koruma görevi ile ilgili anayasa hükümlerini ve insanların insan onuruna yaraşır şekilde yaşama haklarını ihlal ettiğine hükmetti. Mahkeme, idarenin belirlediği geçim koruma standartlarının Anayasa'ya uygunluğunun, yalnızca Asgari Geçim Koruma Kanunu kapsamında sağlanan geçim yardım ödeneğine dayanarak denetlenemeyeceğini; bunun yerine, kanunlarca öngörülen toplam yardım tutarının dikkate alınması gerektiğini ifade etti.

Başka kanunlarla öngörülen yaşlılık aylığı, otobüs ücreti harçlığı, su faturalarından, telefon ücretlerinden ve kanalizasyon vergilerinden muafiyet gibi tüm yardımlar dikkate alındığında; Mahkeme, bunların toplam tutarı iki kişilik bir aile için o yılın asgari yaşam maliyetini karşılamasa bile, tek başına bu gerçeğin Devletin insan onuruna yaraşır asgari düzeyde gerekli geçimi sağlayamadığını ya da Anayasa'nın izin verdiği takdir yetkisinin kapsamından açık bir şekilde ayrıldığını söylemeye yetemeyeceğine karar verdi.

Bu karar, Kore'deki yoksullar için koruma düzeyini belirlemede önemlidir. Fakat eleştirmenler, Mahkemenin Devlete asgari koruma düzeyini belirlemesi hususunda aşırı geniş bir takdir yetkisi verdiğini ileri sürmüşlerdir.

2. Sağlık Sigortası Davasının Birleşmesi (12-1 KCCR 913, 99Hun-Ma289, 29 Haziran 2000)³

1999 Genel Sağlık Sigortası Kanunu, işyeri sigortası ve yerel sigorta planları kapsamında ayrı olarak sigorta edilenleri Ulusal Sağlık Sigortası Kurumu altında birleştirmek üzere tasarlandı. Kanunun, iki sigorta planının

3 Kore Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi, *Twenty Years of the Constitutional Court of Korea (Kore Anayasa Mahkemesi'nin Yirmi Yılı)*, 2008, 471-474.

finansmanının birleşmesini, eski sigorta birliklerinin zorunlu feshini ve feshedilen birliklerin haklarının Ulusal Sağlık Sigortası Kurumu'na toplu olarak devrini düzenleyen hükümleri vardır. Şikâyetçiler, yani işyeri sağlık sigortası birlikleri üyeleri, Kanunun mülkiyet haklarını ve eşitliği ihlal ettiğini ileri sürdüler.

Bu davada, Anayasa Mahkemesi, Genel Sağlık Sigortası Kanunu hükümlerinin Anayasa'yı ihlal etmediğine oybirliğiyle karar verdi.

Mahkeme, ilk önce Kanunun mülkiyet hakkını ihlal etmediğini kabul etti, çünkü sağlık sigortası birliklerinin mevduat hesapları Anayasa'daki mülkiyet hakkının korunması kapsamına girmemekte ve ayrıca mevduat hesaplarının birleşmesi ne sağlık sigortası yardımlarına ilişkin hakları tehdit etmekte ne de sigortalanan işyeri aleyhine olumsuz değişikliklere neden olmaktadır.

Mahkeme daha sonra şuna hükmetti ki iş yerince sigortalı olanların ve yerel olarak sigortalı olanların tür ve gelirin vergiye tabi tutulması açısından aslında heterojen gruplar olmalarına rağmen, hesapların birleşmesi eşitlik hakkını ihlal etmemektedir çünkü prim oranlarını uygun şekilde ayarlamaya yönelik olarak bazı önlemler ya da usuller vardır ki bunlar arasında Finansman Yönetimi Komitesi aracılığıyla yapılan ayarlama yöntemi de sayılabilir.

Kanunun hesapların birleşmesine ilişkin hükümlerinin Anayasa Mahkemesince onaylamasına rağmen, Kanun 1 Temmuz 2000 tarihinde planlandığı şekilde yürürlüğe girdi. Ne var ki, sağlık sigortası sistemlerinin birleşmesine ilişkin hükümler, farklı menfaat grupları arasındaki keskin anlaşmazlıkların alevlendirdiği Anayasa tartışmalarına halen maruz kalmaktadır.

3. Engelli Çalıştırma Zorunluluğu Davası [15-2(A) KCCR 58, 2001Hun-Ba96, 24 Temmuz 2003]⁴

Engelli Kimselerin İstihdam Teşvikine ilişkin eski Kanun ve Cumhurbaşkanlığı kararnamesi uyarınca, 300 ya da daha fazla kişi çalıştıran bir işveren, tüm çalışan sayısının yüzde iki oranında ya da üzerinde engelli kişi çalıştırmalı ve bu işveren yukarıdaki istihdam oranını karşılayamayacak

4 Kore Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi, *Decisions of the Korean Constitutional Court (2003)*, 223-228.

olursa, engellilere ilişkin olarak her yıl önceden belirlenmiş miktarda bir istihdam ücretini Çalışma Bakanlığına ödemelidir. 2001’de, bu hükümlerin sözleşme ve çalışma özgürlüğünü⁵ ve aynı zamanda mülkiyet hakkını ihlal ettiği ileri süren bir işveren, bunlara itiraz etti.

Ne var ki, Mahkeme, Anayasa’nın çalışma hakkına ilişkin maddesi (madde 32), insanlara layık bir yaşam hakkına ilişkin madde (madde 34) ve Devletin ekonomik düzenine ilişkin madde (madde 119)⁶ dâhil olmak üzere anayasa hükümlerine dayanarak hükümlerin Anayasa’ya aykırı olmadığına hükmetti. Aslında, engelli insanlar, fiziksel ya da zihinsel durumları nedeniyle iş elde etmede sıklıkla aşırı güçlüklerle karşılaşılıyorlar. Ticari işletmelerin ekonomik faaliyette bulunma özgürlüklerine ilişkin teminata rağmen, insan onurunu kuvvetle desteklemek ve sosyal ve ekonomik açıdan daha zayıf bir konumda olan engelli kimseler için insani yaşam koşullarını temin etmek amacıyla böyle bir özgürlüğü bir dereceye kadar kısıtlamak gereklidir. Böylece, Mahkeme, engelli kimse çalıştırma zorunluluğuna ilişkin hükmün işverenlerin sözleşme özgürlüğünü ve diğer ekonomik özgürlüklerini aşırı derecede kısıtlamadığını kabul etti.

Engelli Kimselerin İstihdam Teşvikine ilişkin Kanun, bu kararın ardından gözden geçirilip düzeltildi ve şu anda, Kanun ve Cumhurbaşkanlığı kararnamesi, 50 ya da daha fazla kişi çalıştıran işverenlerin tüm çalışan sayısının 23/1000 oranında ya da üzerinde engelli kişi çalıştırmalarını öngörmektedir.

4. Görme Engelli Masör Davası [20-2(B) KCCR 1089, 2006Hun-Mal098, 1116, 1117, 30 Ekim 2008]⁷

Masörlük lisanslarını almaya yönelik olarak yalnızca görme engelli insanlara yetki veren Sağlık Hizmeti Kanunu’nun Anayasa’ya uygunluk denetiminin yapılması için 2006 yılında bir anayasa şikâyetinde bulunuldu.

5 Anayasanın 15. maddesi “Tüm vatandaşlar çalışma özgürlüğünden yararlanır” şeklinde bir ifade içerir.

6 Madde 119 (2) şöyle bir ifade içerir ki “Devlet, mili ekonominin istikrarını ve dengeli büyümesini sürdürmek, gelirin uygun şekilde dağıtılmasını temin etmek, pazar hâkimiyetini ve ekonomik gücün istismarını önlemek ve ekonomik etmenler arasındaki uyum aracılığıyla ekonomiyi demokratikleştirmek için ekonomik meseleleri düzenleyebilir ve koordine edebilir.”

7 Kore Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi, *Constitutional Court Decisions, Korean Constitutional Court (2003) (Kore Anayasa Mahkemesi) cilt II (2005-2008)*, 223-228.

Şikâyetçiler, Kanun'un ilgili hükmünün görme engelli olmayan engellilerin masörlük lisanslarını almasını engellediğini ve böylelikle bu engellilerin çalışma özgürlüğünü ihlal etmiş olduğunu ileri sürdüler.

2008'de, 6'ya 3 oy ile Mahkeme, görme engelliler için yetersiz refah politikaları dikkate alındığında, masörlük mesleğinin belki de görme engelliler için mevcut tek meslek olduğu şeklinde bir gerekçe göstererek, bunun Anayasa'ya uygun olduğuna hükmetti. Mahkeme, Anayasanın engellilerin korunması ile ilgili olan madde 34 (5)'ine dayanarak hükmün görme engellilerin geçimini temin etmeyi hedeflediğini ve gerek eğitim gerekse istihdam açısından yıllar boyunca ayrımcılık yapılmış azınlık bir grup olan görme engelliler için büyük ölçüde eşitliğin sağlanması için tercihli önlemler almanın gerekli olduğunu öne sürdü.

Mahkeme bu kararı verdikten sonra bile, görme engelli olmayan engellilere masörlük lisansları elde etme hususunda getirilen kısıtlamaya ilişkin olarak sürekli başvuru (anayasa şikâyeti) yapılmış, ancak bu başvurular başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

5. Yabancı Kursiyerlerin İşçi Hakları Davası (19-2 KCCR 297, 2004Hun-Ma670,30 Ağustos 2007)⁸

Çalışma Bakanlığının endüstriyel teknoloji alanında yabancı kursiyerlere yönelik eski bir düzenlemesi olan "*Endüstriyel Teknoloji Alanında Yabancı Kursiyerlerin Denetimi ve Korunmasına yönelik Kılavuz İlkeler*" içerisinde, Çalışma Standardı Kanunu kapsamında yer alan hamile çalışanların korunmasına ve yıllık ücretli izin, ücret borcuna ilişkin tercihli ödemelerin ve emekli maaşın korunmasına yer verilmemekteydi. 2004 yılında, yabancı bir endüstriyel teknoloji kursiyeri, düzenlemenin endüstriyel teknoloji kursiyeri olmayan yabancı işçiler ve Koreli işçiler lehine endüstriyel teknoloji kursiyeri olan yabancılara karşı ayrımcılık yapılmasını öngörmesi nedeniyle Anayasa'ya aykırı olduğunu ileri sürerek, düzenlemeye karşı bir dava açtı.

Anayasa'nın madde 32 (3)'ü şunu öngörmektedir: "*Çalışma koşulları standartları insan onurunu güvence altına alacak şekilde Kanun yoluyla tespit edilir.*" Mahkeme, işçi haklarının yalnızca "*içinde çalışılacak bir yer hakkını*"

⁸ Kore Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi, *Decisions of the Korean Constitutional Court* (2007), 166-170.

değil, aynı zamanda “çalışma çevresi ve koşulları hakkı”nı da kapsadığına hükmetti. İkinci hak (çalışma çevresi ve koşulları hakkı), insan onuru üzerinde bir etkisi olması sebebiyle, sağlıklı bir çalışma çevresi ve koşulları isteme hakkını, çalışmasının mükâfatını ve makul çalışma koşullarının sağlanmasını içermektedir. Böylece, Mahkeme yabancı bir işçinin bu haklardan yararlanması gerektiğini öne sürdü. Sonuç olarak, Mahkeme Çalışma Bakanlığına ait bu eski düzenlemenin eşitlik hakkını ihlal ettiğini beyan ederek, Anayasa’ya aykırı olduğuna karar verdi.

Bu karar, Mahkemenin yabancı bir işçinin işçi haklarına ilişkin belirli alanlarda eşit korumadan yararlanması gerektiğini kabul etmesi açısından önemlidir.

IV. Sonuç

Sosyal refaha ilişkin bazı açık özel hükümler öngören Kore Anayasası, yukarıda anılan Engelli İşçi Çalıştırma Zorunluluğu Davası ve Görme Engellilerin Masörlük Davasında görüldüğü üzere sosyal korumaya yönelik sağlam bir temel oluşturmaktadır. Örneğin, bu tür özel hükümler sosyal azınlıklara yönelik pozitif ayrımcılık için meşru zeminler olup, netice itibarıyla inceleme düzeyini etkilemektedir.

Ayrıca, anayasa yargısı sistemi, sosyal korumayı sürdürmenin en önemli yollarından biri olarak da işlev görmektedir ki bu, Kore deneyimi ile kanıtlanmış bulunmaktadır. Hukukun üstünlüğüne dayalı anayasa yargısı, azınlıkların korunması için temel bir taşıdır. Demokrasi çoğunluğun rızasına dayalı iken, tarih göstermiştir ki çoğunluk, zaman zaman, adalete ve hatta insanlığa karşı hareketler içinde bulunabilir. Böylece, en gelişmiş ülkeler, anayasa ve toplumdaki azınlıkların temel haklarını koruyan anayasa yargısına yönelik ihtiyacı kabul etmişlerdir.

Ne var ki, ne Anayasa ne de Anayasa Mahkemesi sosyal haklarla ilgili sorunları çözmek için her derde deva ilaç görevi göremez. Geçim Koruma Standardı Davasına ilişkin karardan şu sonucu çıkarabiliriz ki nihayetinde daha büyük ve kapsamlı bir sosyal koruma, yasama veya yürütme organınca etkili yasalar ya da önlemler aracılığıyla sağlanabilir.

Protection of Social Rights by the Constitutional Court of Korea

- Focusing on Social Welfare Rights -

Jinsung Lee
Justice of the Constitutional Court of Korea

I. Introduction

Today, we can hardly conceive of realizing true democracy without social protection. Building decent societies by enhancing the welfare of social minorities has been recognized as an important task of the State.

In the Republic of Korea (ROK), like in many other countries, a number of statutes have been enacted and revised so as to promote social welfare. However, some of them have been challenged under the equal protection principle or the principle of proportionality.¹

The Constitution of Korea provides preferential treatment provisions for social minorities including the poor and the disabled as well as a general provision for social welfare. Moreover, the Constitutional Court has played an important role in protecting the social rights for the weak in society.

In this conference, I would like to introduce the social welfare-related decisions of the Constitutional Court as well as the related constitutional provisions of Korea.

II. Constitutional Provisions Related to Social Welfare

(1) The Constitution of Korea has some express provisions concerning social welfare or social security. Article 34 (1) and (2) declare that “*All citizens shall*

¹ Article 37 (2) of the Constitution of the ROK prescribes the principle of proportionality of prohibition of excessive restriction as follows: “All liberties and rights of people may be restricted by statute only when such restriction is necessary for national security, maintenance of order, or for public welfare; and such restriction may not violate the essence of the liberties and rights.”

be entitled to a life worthy of human beings" and that "The State shall have the duty to endeavor to promote social security and welfare." In particular, Article 34 (3) and (4) explicitly state that the State shall endeavor to promote the welfare and rights of women and shall have the duty of implementing policies for enhancing the welfare of senior citizens and the young. In addition, Article 34 (5) provides that citizens who are incapable of earning a livelihood due to a physical disability, disease, old age, or other reasons shall be protected by the State.

(2) In addition, social welfare issues have been challenged under the equal protection theory. Article 11 (1) of the Constitution serves as a foundation for the equal protection theory, stating as follows: "All citizens shall be equal before the law, and there shall be no discrimination in political, economic, social or cultural life on account of sex, religion or social status."

(3) Sometimes, especially when the issue is related to social insurance, the question arises as to whether the right to property is violated. Article 23 (1) and (2) of the Constitution declares that "The right to property of all citizens shall be guaranteed. The contents and limitations thereof shall be determined by Act." and that "The exercise of property rights shall conform to the public welfare."

(4) Furthermore, it should be acknowledged that as a foundation for other basic rights, Article 10 of the Constitution states that "All citizens shall be assured of human dignity and worth and have the right to pursue happiness. It shall be the duty of the State to confirm and guarantee the fundamental and inviolable human rights of individuals."

Especially, with regard to labor issues, Article 32 provides that "Standards of working conditions shall be determined by Act in such a way as to guarantee human dignity."(Section 3), declaring that "All citizens are entitled to the right to work."(Section 1)

III. Constitutional Court Decisions Concerning Social Welfare

1. Livelihood Protection Standard Case (9-1 KCCR 543, 94Hun-Ma33, May 29, 1997)²

In 1994, an elderly couple with no ability to work, who were recipients of the living assistance payment under the former Minimum Living Protection

² The Constitutional Court of the ROK, *Twenty Years of the Constitutional Court of Korea*, 2008, 418-421.

Act and the “1994 Livelihood Protection Standard” in a promulgated guidelines, filed a constitutional complaint against the Standard, alleging that the amount of the payment was far short of the minimum living cost and therefore violated their rights to a humane livelihood.

After affirming the State’s responsibility to protect its people’s living standards under Article 34 of the Constitution, the Court dismissed the case. The Court held that the legislature violates the constitutional provisions related to the State’s duty to protect the people without economic capability and the people’s right to a humane livelihood when the State does not legislate at all in that area or the content of the legislation is so irrational that the State has clearly failed to carry out its duty. The Court held that the constitutionality of the livelihood protection standards set by the administration cannot be judged based on the living assistance payment provided under the Minimum Living Protection Act alone; instead, the aggregate of all the available aid provided by laws should be taken in account.

In consideration of all the benefits such as an elderly allowance, a bus fare allowance, exemptions on water bills, telephone charges and drainage taxes, which were provided by other statutes, the Court decided that even if their aggregate sum did not meet that year’s minimum cost of living for a household of two, that fact alone did not constitute the State’s failure to provide for the objective minimum necessary for a humane livelihood or a clear departure from the constitutionally permitted scope of discretion.

This decision is significant in setting the level of protection for the poor in Korea. But critics argued that the Court allowed the State too broad a policy discretion in its setting of the level of minimum protection.

2. Merger of Medical Insurance Case (12-1 KCCR 913, 99Hun-Ma289, June 29, 2000)³

The National Health Insurance Act of 1999 was designed to merge those insured separately under workplace insurance and local insurance plans under the National Health Insurance Corporation. The Act has provisions that govern the merger of the finances of the two insurance plans, the involuntary

3 The Constitutional Court of the ROK, *Twenty Years of the Constitutional Court of Korea*, 2008, 471-474.

dissolution of former workplace insurance unions, and the comprehensive assignment of the rights of the dissolving unions to the National Health Insurance Corporation. The complainants, members of the workplace medical insurance unions, alleged that the Act violates their rights to property and equality.

In this case, the Constitutional Court, in a unanimous decision, decided that the provisions of the National Health Insurance Act do not violate the Constitution.

The Court first held that it did not violate the right to property because the deposit funds of the medical insurance unions is not included in the scope of protection of the right to property in the Constitution (the Court held that the deposit fund lacks the minimum requirement of a property right under private law), and the merger of the deposit funds neither threatens the right to medical insurance benefits nor causes adverse changes against the workplace insured.

The Court then held that, although the workplace insured and the locally insured are essentially heterogeneous groups in terms of the types and the taxability of income, the merger of the funds does not violate the right to equality because there are some measures or procedures for adjusting the premium rates properly including through the Finance Management Committee.

As the provisions of the Act concerning the merger of funds were upheld by the Constitutional Court, the Act became effective on July 1, 2000 as planned. However, the provisions concerning the merger of the medical insurance systems are still being subject to constitutional debates fanned by the sharp disagreements between different interest groups.

3. Mandatory Employment of the Disabled Case [15-2(A) KCCR 58, 2001Hun-Ba96, July 24, 2003]⁴

Pursuant to the former Employment Promotion of Disabled Persons Act and the presidential decree, an employer employing 300 employees or more, must employ people with disabilities at or over the rate of two-

4 The Constitutional Court of the ROK, *Decisions of the Korean Constitutional Court*(2003), 223-228.

hundredths of the entire number of employees, and should the employer fail to meet the above employment rate, the said employer must pay the disabled employment charge to the Minister of Labor in a predetermined amount each year. In 2001, these provisions were challenged by an employer, who argued that they violated the freedom of contract and occupation,⁵ as well as the property right.

However, the Court held that the provisions are not unconstitutional based on constitutional provisions including Article on the right to work (Article 32), Article on the right to a life worthy of human beings (Article 34), and Article on the economic order of the State (Article 119)⁶ of the Constitution. In reality, people with disabilities often face extreme hardship in obtaining employment due to their physical or mental conditions. Despite the guarantee of business entities' freedom of economic activities, it is essential to restrict such freedom to a certain degree in order to reinforce human dignity and to guarantee humane living conditions for people with disabilities, who are in a socially and economically weaker position. Therefore, the Court held that the mandatory employment provision does not excessively restrict the freedom of contract and other economic liberties of the employers.

The Employment Promotion of Disabled Persons Act was revised, subsequent to this decision, and at present, the Act and the presidential decree provide that the employers employing 50 employees or more shall employ disabled persons at or over the rate of 23/1000 of the entire number of employees.

4. Visually Handicapped Masseur Case [20-2(B) KCCR 1089, 2006Hun-Ma1098,1116,1117, October 30, 2008]⁷

A constitutional complaint challenging the constitutionality of the Medical Service Act authorizing masseur licenses exclusively to blind people was presented in 2006. The complainants argued that the related provision

5 Article 15 of the Constitution states that "All citizens shall enjoy freedom of occupation."

6 Article 119 (2) states that "*The State may regulate and coordinate economic affairs in order to maintain the balanced growth and stability of the national economy, to ensure proper distribution of income, to prevent the domination of the market and the abuse of economic power and to democratize the economy through harmony among the economic agents.*"

7 The Constitutional Court of the ROK, *Constitutional Court Decisions, vol. II (2005-2008) of the Korean Constitutional Court*(2003), 223-228.

of the Act barred non-visually impaired persons from obtaining the masseur licenses and therefore infringed on their freedom of occupation.

In 2008, in a vote of 6 to 3, the Court held that it is constitutional, reasoning that given the insufficient welfare policies for the visually handicapped, massage practice is perhaps the only occupation available for the visually handicapped. The Court held that the provision aims to guarantee the livelihood of the visually impaired based on Article 34 (5) of the Constitution that concerns the protection of the disabled, and it is necessary to take preferential measures in order to realize substantial equality for the visually impaired, a minority that has been discriminated against over the years in terms of both education and employment.

Even after the Court rendered this decision, constitutional complaints concerning the restriction upon the non-visually impaired in attaining masseur licenses have been consistently filed and their attempts have been failed.

5. Labor Rights of Foreign Trainees Case (19-2 KCCR 297, 2004Hun-Ma670, August 30, 2007)⁸

The former “*Guideline for the Protection and Supervision of Foreign Trainees of Industrial Technology*,” a regulation of the Ministry of Labor for foreign trainees of industrial technology (hereinafter, industrial trainees), did not include the protection of retirement allowance, preference payments of wage debt, yearly paid vacation, and the protection of pregnant workers under the Labor Standard Act. In 2004, an industrial trainee brought a suit against the regulation, claiming that the regulation was unconstitutional because it discriminated against industrial trainees in favor of Korean workers and foreign workers who were not industrial trainees.

Article 32 (3) of the Constitution provides that “*Standards of working conditions shall be determined by Act in such a way as to guarantee human dignity.*” The Court held that the labor rights include not only “*a right for a seat to work in*” but also “*a right for a working environment and conditions.*” Since the latter may have an impact upon human dignity, it includes the right to claim a healthy working environment and conditions, just reward for work, and

8 The Constitutional Court of the ROK, *Decisions of the Korean Constitutional Court*(2007), 166-170.

the guarantee of reasonable working conditions. Thus, the Court held that a foreign worker should enjoy these rights. In conclusion, the Court decided that the former regulation of the Ministry of Labor was unconstitutional, declaring it infringed upon the right to equality.

This decision is important in that the Court acknowledged that a foreign worker should enjoy equal protection in certain areas of labor rights.

IV. Conclusion

By providing some explicit special provisions concerning social welfare in the highest law, the Korean Constitution itself truly lays a sound foundation for social protection, as observed in the abovementioned Mandatory Employment of the Disabled Case and the Visually Handicapped Masseur Case. For example, such special provisions become legitimate grounds for affirmative actions for social minorities and consequently affect the level of scrutiny.

Further, the constitutional judicial system also functions as one of the most important means to preserve social protection, which has been proved by the experience of Korea. Constitutional adjudication based on rule of law is the cornerstone for minority protection. While democracy is based on the will of the majority, history has shown that the majority can, at times, act against justice and even humanity. Thus, most developed countries have recognized the need for a constitution and constitutional adjudication that protects the basic rights of the minorities in society.

However, neither the Constitution nor the Constitutional Court can be a panacea for solving the problems concerning social rights. As we can infer from the decision of the Livelihood Protection Standard Case, ultimately more substantial and comprehensive social protection could be provided by the legislature or the executive through efficient statutes or measures.